

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupen JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem
advokátní kanceláře se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Slavíkova 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2016, čj. OAM-1-371/VL-10-K03-R3-2007

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 22. 11. 2016 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Tomuto rozhodnutí žalovaného správního orgánu předcházelo několik správních řízení, vedených o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, podané v České republice dne 28. 4. 2007. Na str. 1 – 10 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný popsal velmi podrobně dříve vydaná rozhodnutí ve věci žalobce, postupy krajského a Nejvyššího správního soudu v navazujících soudních řízeních, a v neposlední řadě i správní řízení, v nichž prováděl

s žalobcem doplňující pohovory, přijímal jím předkládané materiály a sám zabezpečoval aktuální podklady pro svá rozhodnutí.

3. Soud krátce rekapituluje dosavadní řízení ve věci žalobce. Žalobce vypověděl, že z Pákistánu odjel v r. 1997 na Ukrajinu, tam 2 roky podnikal, měl problémy s mafií a policií a proto odjel v r. 2001 do České republiky, zde požádal o azyl, žádost vzal později zpět. V dubnu 2007 pak podal svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný provedl s žalobcem pohovor dne 9. 5. 2007, další pak 16. 5. 2007, 2. 7. 2010, 4. 8. 2010. **Poté žalovaný ve věci rozhodl dne 18. 11. 2010, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana.**
4. Následně Krajský soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 1. 3. 2012, čj. 61 Az 1/2011 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zrušil dne 27. 9. 2012, pod čj. 4 Azs 17/2012 a věc vrátil k dalšímu řízení, kdy podstatou tohoto rozhodnutí byl názor NSS o možné oddělitelnosti výroku o doplňkové ochraně. Krajský soud v Ostravě proto dne 23. 11. 2012 zrušil rozhodnutí žalovaného pouze v části neudělení doplňkové ochrany, v části, týkající se azylu dle §§ 12 – 14 zákona o azylu žalobu zamítl.
5. Správní řízení pokračovalo provedením doplňujícího pohovoru dne 26. 4. 2013 a žalovaný posléze **dne 6. 12. 2013 vydal rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu.** Žalobce podal žalobu, o které Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 14. 5. 2015, kdy pod čj. 61 Az 1/2014 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil k dalšímu řízení. Vytkl správnímu orgánu, že již neměl rozhodovat o pravomocně rozhodnutém neudělení azylu dle §§ 12 – 14 zákona o azylu, ale pouze o doplňkové ochraně a žalovanému současně uložil nově zhodnotit nebezpečí hrozby vážné újmy v uvedeném rozsahu.
6. S žalobcem byl následně proveden další doplňující pohovor dne 15. 6. 2016, žalovaný následně v napadeném rozhodnutí zdůrazňuje, že na základě předchozích řízení je vázán zrušujícím rozhodnutím soudu a nyní již tedy je jeho povinností rozhodnout pouze o výroku doplňkové ochrany. Na str. 10 – 17 **aktuálně ve věci vydaného rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016** pak žalovaný správní orgán odůvodňuje neudělení doplňkové ochrany dle §§ 14a a 14b zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

7. V žalobě žalobce nejprve popsal výše uvedené skutečnosti o předchozích řízeních žalovaného, dále pak popsal žalobní body.
8. Poté, co Krajský soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, čj. 61 Az 26/2016 rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Hradci Králové z důvodu, že v den podání žaloby byl žalobce hlášen v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí, žádal žalobce, aby žalobu opět projednal Krajský soud v Ostravě, namítal porušení čl. 6 EÚLP v opačném případě. Krajský soud v Hradci Králové pak z uvedeného důvodu postoupil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Ten rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, pod čj. Nad 107/2018, návrh žalobce na přikázání věci Krajskému soudu v Ostravě zamítl.
9. Žaloba namítá, že zástupce žalobce byl 1. 11. 2015 prostřednictvím datové schránky informován žalovaným o prodloužení lhůty ve věci vydání rozhodnutí ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, od té doby pak nebyl žalovaným žádným způsobem kontaktován jakožto právní zástupce žalobce, ačkoliv žalovaný má k dispozici plnou moc k zastupování v této věci ze dne 10. 12. 2013. Zástupce žalobce nebyl informován o ukončení dokazování, nebyl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyl ani obeslán napadeným rozhodnutím (o vydání rozhodnutí ho informoval sám žalobce). Toto žalobce považuje za procesní pochybení žalovaného, které je nepřípustné a v příkrém rozporu se zásadou spravedlivého správního řízení, zakotvenou v čl. 6, EÚLP.

10. V dalším žaloba uvádí, že žalobce podal žádost o udělení azylu v České republice z důvodu reálné obavy o svůj zájem svobodně vyjadřovat své názory v rámci své novinářské činnosti na území Pákistánu, kde je situace kritická a jeho návrat by pro něho znamenal hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení ze strany státních orgánů, a to z důvodu jeho přesvědčení publikovat novinové články ve smyslu svobody projevu. Obává se zejména praktik ze strany státních orgánů. S ohledem na vnitropolitickou situaci se z důvodu svého přesvědčení nemá žalobce zájem do své domovské země vrátit.
11. Žaloba vytýká správnímu orgánu, že neshromáždil dostačující podklady pro své rozhodnutí, neboť bylo možné seznámit se s vnitropolitickou situací dané země podrobněji. Vyhodnocení a závěr správního orgánu je proto v tomto směru nevyvážený a neucelený. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že na něho nelze hledět jako na rodinného příslušníka občana EU, žalobce se nachází v ČR již od r. 2007, tedy 9 let, jeho život se vytváří i v tomto období, žalovaný tak měl uvážit, zda zde není důvod chránit individuální život jednotlivce, v Pákistánu nemá vytvořeno žádné zázemí, ani tam nemá rodinu, ke které by se vrátil. Pokud by se vrátil, bude vystaven pronásledování, nelidskému, ponižujícímu a nedůstojnému zacházení ze strany státních úřadů, k tomu pak uvádí poznatky mezinárodních organizací.
- Nezávislá nevládní organizace Article 19 zmiňuje odpojení od internetu v provincii Sindh, Pákistán podepsal a ratifikoval Pakt o občanských a politických právech, přičemž mezinárodní právo považuje takový zásah za nepřiměřenou restrikcí práva na svobodu projevu.
 - Dále je odkazováno na zprávu Evropského Parlamentu z 10. 10. 2013, kdy byly vydány 3 rezoluce – vyjadřují mj. znepokojení evropských poslanců nad situací v Pákistánu, nebo zpráva o Stavu lidských práv ve světě: zpráva o akci EU – červenec 2008 – prosinec 2009.
 - Připomíná podkladové zprávy žalovaného - Zpráva o dodržování lidských práv za r. 2009: Pákistán, o pronásledování či diskriminaci představitelů, řadových členů a sympatizantů PML-N hovoří i zpráva českého ZU v Islamabadu – občas ano, většinou však skrytými formami – odkaz na zprávy z r. 2004 a 2006.
 - V dané souvislosti pak o nepřehlednosti politické situace v Pákistánu hovoří i aktuální podklad Amnesty International (2015/2016) – kdy zmiňuje, že příslušníci ozbrojených sil libovolně zatýkají civilisty, zatímco pokračují mimosoudní popravy, mezi něž se řadí známí právníci, novináři či opoziční politici, stoupá počet záhadně zmizelých, v r. 2015 bylo odsouzeno k smrti víc jak 300 osob. Zvláštní odstavec se zabývá situací novinářů, kterých bylo v r. 2011 zabito 19 a země je označována jako nejnebezpečnější pro výkon tohoto povolání. O nepřehlednosti a chaotičnosti tamní situace pak svědčí i fakt, že tam v důsledku teroristického činu přišel v r. 2008 o život i velvyslanec ČR Ivo Žďárek.
 - Nevládní organizace se situací v Pákistánu zabývají dlouhodobě, přestože ratifikoval Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluvu OSN proti mučení, žádné kroky k implementaci těchto závazků do vnitrostátního práva nebyly zaznamenány. V prosinci 2014 bylo zrušeno moratorium na vykonávání poprav, z důvodu masakru v jedné pákistánské škole, kde došlo k zabití 132 dětí a 9 dospělých.
12. Přestože žalovaný učinil závěr, že v oblasti, odkud žalobce pochází, neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, žalobce pochází z oblasti Paňdžáb, správní jednotka Jhelum, nacházející se v blízkosti hranic s Paštunskou kmenovou oblastí, pro kterou platí specifické zákonitosti, co se správy a soudnictví týče a která je neustálým ohniskem otevřených ozbrojených konfliktů znesvářených skupin. Žalobce uprchl ze země v r. 2007, aby unikl zadržení ze strany policie, z obavy, že by mohl být obviněn ze spáchání smyšleného trestného činu a z obavy o svůj život, neboť jeho kolega se stal obětí mimosoudního zabití ze strany bezpečnostních složek, a byl stejně jako žalobce kritikem a stoupencem opoziční politické strany.

13. Žalobce považuje za povinnost státu, aby při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany důkladně přihlížel k tomu, zda v důsledku návratu do země původu nehrozí žadateli porušení některých základních práv, na která pamatuje Listina základních práv a svobod, konkrétně v čl. 7, Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a též mezinárodní závazky, k nimž ČR přistoupila. K pochopení tamní situace pak je zapotřebí vzít v úvahu širší zprávy o stavu lidských práv v této zemi. Žalobce zde odkázal na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 27. 9. 2012, čj. 4 Azs 17/2012 a ze dne 30. 9. 2013, čj. 4 Azs 24/2013. V prvním případě NSS rozebral možnost hrozby vážné újmy žadateli v zemi původu, v níž dochází k politicky motivovanému mizení osob, kde ve věznicích panují mimořádně ubohé podmínky, a to již jen z důvodu, že takové následky trestního stíhání pravidelně nastávají, tedy, jsou přiměřeně pravděpodobné. Druhý případ pak hovoří o pojmu odůvodněného strachu z pronásledování, k němuž je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, jsou zde uvedeny i základní požadavky na podkladové informace, jimiž jsou relevantnost, důvěryhodnost a vyváženost, aktualita a ověření z různých zdrojů a transparentnost a dohledatelnost.
14. Žalobce je slušným a bezúhonným člověkem, na zdejším území žije již 9 let, umí česky, je zde integrován. K jeho osobním poměrům bylo přihlédnuto pouze formálně, realizací vycestování by jistě došlo k porušení mezinárodních závazků ČR, především Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zejména čl. 3 a 6. Došlo by ale i k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce je přesvědčen, že soud musí rozhodovat na základě výše cit. Ženevské úmluvy, Směrnice Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU a Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/32/EU. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně dne 12. 1. 2017. V úvodu svého vyjádření žalovaný popisuje sled dosavadních řízení ve věci, obdobně, jak soud již uvedl v bodě 3 – 6 (viz výše). Dále správní orgán odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a konečně na samotné rozhodnutí ve věci, kdy žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami, procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem České republiky.
16. Žalovaný považuje správním spisem za prokázané, že náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu a faktický průběh „azylového příběhu“ žalobce. Úkony, učiněné ve správním řízení, provedl včas, řádně, úplně, použil dostatečné informace o zemi původu, při aplikaci volné úvahy hodnocení nevybočil z ustálené judikatury. Správní orgán je rovněž přesvědčen, že žalobci nezpůsobil žádnou újmu na jeho oprávněných zájmech svojí nečinností či vadou úkonů, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zhodnotil a odůvodnil všechna kritéria ust. § 14a a 14b zákona o azylu a dospěl k neudělení doplňkové ochrany.
17. K námitce žalobce o zastupování právním zástupcem žalovaný odkazuje na pohovor ze dne 15. 6. 2016, kdy na otázku, zda je zastupován v současné době, žalobce uvedl, že zastupován není. Ani při seznámení s podklady se žalobce na přítomnost zástupce neodvolával, plnou moc k zastupování předložil až 21. 12. 2016 při podání žaloby. Žalovaný je přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud v Hradci Králové jednal ve věci dne 23. 4. 2018, jednání odročil z důvodu namítané příslušnosti Krajského soudu v Ostravě k projednání věci a věc byla postoupena k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Ten rozhodl, jak uvedeno v bodě 8 (viz výše). **Poté krajský soud jednal, a to dne 8. 10. 2018.**
19. Zástupce žalobce připomněl dvě roviny žalobních námitek, kdy za prvé se jedná o procesní pochybení správního orgánu, kdy tento nedbal plné moci a zástupce žalobce nebyl obeslán k jednotlivým úkonům, ač 10. 11. 2015 byl obeznámen s prodloužením lhůty k vydání rozhodnutí. V druhé rovině pak je namítáno, že žalovaný zcela nerespektoval důvod, pro který Krajský soud v Ostravě zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu. Ač Krajský soud v Ostravě rušil rozhodnutí žalovaného s poukazem na nutnost řádného zvážení a zhodnocení situace možného návratu žalobce jako novináře, uvádějícího reálné obavy o možné svobodě vyjadřování s odkazem na popis situace v Pákistánu jednotlivými institucemi, a to nejen lidsko-právními jako je Amnesty International, Freedom House či HRW, ale i MZ Velké Británie či USA, žalovaný tak prakticky neučinil a není patrné, z čeho plyne jeho závěr, že pro žalobce je Pákistán bezpečnou zemí. Pákistán takovou zemí není, v mezidobí tam došlo ke zrušení moratoria trestu smrti. K poslednímu vývoji v zemi žalobce doložil 10 listů zpráv, vesměs fotokopii z novin a webových stránek na podporu závěru, že v zemi původu se situace v pronásledování, umlčování a mučení novinářů nijak nezměnila, spíše se dá říci, že se zhoršuje. Z uvedeného pohledu pak považuje za nutné hodnotit celou situace právě na základě žalobou namítaných mezinárodních úmluv. Pokud hrozí žadateli fyzické a psychické útrapy a taková situace v zemi buď pravidelně nastává, nebo je přiměřeně pravděpodobná, je potřebné analyticky situaci hodnotit, což žalovaný neprovedl. Zástupce žalobce zdůraznil, že rozsudek soudu toto žalovanému jasně uložil.
20. Sám žalobce k dotazu soudu uvedl, že zástupce ho zastupoval od počátku, toto taky uváděl a neví, proč mu nenapsali. K situaci v zemi původu sdělil, že v r. 2015 při demonstracích policie střílela do lidí, v r. 2016 stříleli do hlavy těhotnou ženu, v zemi je hrozná džungle. Na internetu ukazují mrtvé lidi, vlastně mohou podle zákona i mučit. Je zde 8 let, děti má v Německu, nemají státní příslušnost, je to problém. Žalovaný si další zprávy zřejmě neopatřil, nedobrá situace v zemi původu trvá, je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce účtuje náklady právního zastoupení, zástupce je plátcem DPH.
21. Pověřená pracovnice žalovaného k procesní námitce odkazuje na záznam z pohovoru s žalobcem ze dne 15. 6. 2016, kdy k otázce na plnou moc, udělenou zástupci v prosinci 2010, která zní na udělení plné moci k podání žaloby a je jedinou plnou mocí v jedné konkrétní přesně specifikované věci, žalobce sdělil, že zastoupen není. Plná moc pak byla dodána až 21. 12. 2016 při podání žaloby. Tato námitka je tedy správním orgánem hodnocena jako nedůvodná. V dalším pak poukazuje na to, že žalobce hovoří, jakoby byl stále aktivním novinářem, ale podle toho, co sám uváděl, napsal poslední článek v r. 2003, ani pod ním nebyl podepsán. Sám majitel novin pak vylučuje stíhání novinářů z důvodu psaní článků, pokud se týká jeho novin. K nově předaným článkům o situaci v zemi pověřená pracovnice správního orgánu sdělila, že se zčásti týkají období, kdy probíhalo správní řízení a žalobce je tak mohl předeštit v průběhu řízení. Obsahově nepopisují konkrétní věc žalobce, hovoří spíše obecně, zmiňovaný trest smrti souvisí většinou s extremismem. Článek o trestu smrti z r. 2016 popisuje souvislost s trestnými činy, obchodem s drogami a korupcí. Připomněla i článek 10a Ústavy Pákistánu, podle něhož je odsouzení v nepřítomnosti vyloučeno, což správní orgán ověřoval v průběhu řízení. Žalovaný posoudil případ žalobce pečlivě, upozorňuje, že zpráva o smrti 134 novinářů je vázána k Iráku. I samotný článek o soukromí žalobce mohl být předložen v průběhu řízení. Z podkladů nelze uzavřít, že každý občan Pákistánu je ohrožen trestem smrti, naopak, v případě žalobce se situace podstatně v mezidobí změnila, neboť strana, kterou uváděl jako stranu svého členství je prakticky u moci a má v zákonodárném sboru největší zastoupení. Žalobce by tak jistě v případě svého návratu nebyl hodnocen jako opoziční představitel,

naopak. Současné rozhodnutí ve věci bylo vypracováno precizně, správní orgán se vypořádal i se všemi rozpory ve výpovědích žalobce, jak ohledně hrozby odsouzení, tak hrozby, která by měla souviset s jeho novinářskou praxí do r. 2003. Žalovaný si opatřil aktuální zprávy, pokud byly použity starší zprávy, tyto byly pro popis vývoje situace porovnávány s novými. Pokud žalobce tvrdí, že dnes je situace v Pákistánu ještě horší, není patrné, jaká hrozba mu konkrétně hrozí, není zde ze strany žalovaného snaha zlehčovat situaci, ale předložené články se k jeho konkrétní situaci nevztahují. Jím uváděné bezpečnostní riziko shledáno nebylo. K rozhodnutí NSS žalovaný uvádí, že soud vymezil, jak by měl žalovaný postupovat, správní orgán se tohoto držel, provedl s žalobcem další pohovory, obstaral si další informace, přesto azylově relevantní hrozbu neshledal, naopak, co se týče postavení samotného žalobce, je jistě příznivější. K procesnímu pochybení lze konstatovat, že doslaná výzva zástupci byla zřejmě chybou, nicméně s ohledem na pochybnosti byl žalobce dotazován a ten sdělil, že zastupován není. Své rozhodnutí považuje žalovaný za souladné se zákony, správné, navrhuje proto zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

22. Soud dále konstatuje, že v průběhu jednání byly sděleny žalobcem předložené materiály, článek o příběhu žalobce z 6. 10. 2015, dále Týden.cz – 26. 6. 2018-Novináři v Pákistánu jsou před volbami terčem výhrůžek a únosů, Syndikát novinářů – 24. 7. 2018-Pákistánští novináři čelí před volbami mocenskému tlaku, Zprávy z 6. 4. 2016 – Írán, Pákistán a Saúdská Arábie popravily přes tisíc lidí, Čína počet tají, ČTK 17. 3. 2015 – Pákistán během jediného dne popravil dvanáct odsouzenců, Novinky.cz – 10. 3. 2015 – Pákistán znovu zavádí trest smrti, na popravu čeká osm tisíc lidí, iRozhlas – 3. 1. 2008 – Nejnebezpečnějšími zeměmi jsou pro novináře Irák, Somálsko a Pákistán.
23. Při jednání soudu rovněž soud rekapituloval dosavadní správní a soudní řízení, shrnul žalobcem sdělené skutečnosti v rámci dřívějších pohovorů a konstatoval, že z žádosti žalobce o udělení azylu ze dne 28. 4. 2007 vyplývá, že je státním občanem Pákistánu, téže národnosti. Jeho rodiče již zemřeli, je ženatý, v Pákistánu žijí jeho 2 sestry, bratr v USA a druhý v Dubaji, manželka a dva synové na Ukrajině. Žalobce žil na Ukrajině do r. 2001, poté rok v ČR, od r. 2002 do března 2007 v Pákistánu, měsíc na Ukrajině a od 15. 4. 2007 v ČR. Je islámského vyznání, od r. 2003 členem strany Muslim league. Má VŠ vzdělání, pracoval 4 roky jako reportér v novinách, na Ukrajině podnikal. Uvedl k důvodům opuštění vlasti, že v r. 1997 odjel z Pákistánu na Ukrajinu, kde chtěl studovat, též tam 2 roky podnikal. Začal mít problémy s ukrajinskou mafií, požadovali na něm peníze. Nahlásil to policii a jeden z nich byl zatčen, to se stalo v r. 1999. Začali mu vyhrožovat jeho kumpáni, měl z výhrůžek strach. Do Pákistánu odjet nechtěl, tak přijel v r. 2001 do ČR. Zde žil asi rok, požádal o azyl, ale pak vzal žádost zpět a odjel do Pákistánu. V r. 2003 se stal členem strany a začal pracovat jako reportér v novinách Sahafat. Články zaměřoval proti vládě, která podporovala korupci a likvidovala opoziční lídry. Během komunálních voleb v r. 2003 zapálili policisté velkou tržnici, oficiální kruhy obvinili ze žhářství opozici, zejména stranu. Jméno žalobce bylo dokonce na seznamu žhářů. Vzal si advokáta, ten se za něho zaručil, nebyl zatčen, ale v r. 2004 proběhl soud, byl zproštěn obvinění. V únoru 2007 byl zabit jeden člen strany, měl střílet na policisty a ti ho zabili. Žalobce se účastnil demonstrace na protest, nebyl zadržen, ale 3x ho hledali doma, bál se zavření, odjel na Ukrajinu, kde od r. 2005 žije jeho rodina. Tam byl asi měsíc, ale necítil se tam bezpečný, proto odjel do ČR. Další pohovory byly s žalobcem provedeny dne 9. 5. 2007, 16. 5. 2007, 2. 7. 2010, 4. 8. 2010. Dne 2. 9. 2010 byl žalobce seznámen s podklady, shromážděnými správním orgánem.
24. Soudem byl dále konstatován následující postup žalovaného i soudů, jak uvedeno výše v bodě 3 – 6 a soud se podrobněji zabýval pohovorem, který žalovaný správní orgán provedl po zrušení naposledy učiněného rozhodnutí žalovaného. Tento proběhl dne 15. 6. 2016, kdy žalobce uvedl k dotazu žalovaného, že momentálně není zastoupen, dále uvedl, že řízení již trvá velmi dlouho, přišel o rodinu, je zvyklý na zdejší společnost. V Pákistánu pracoval jako novinář, ve městě

Jhelem, odešel, protože měl potíže. Jednalo se o deník, vydávaný centrálně v Islámábádu, na jména kolegů již nevzpomíná, byli pobočka, pracoval pro velkou novinářskou korporaci. Dále byl dotazován k článku, na jehož základě měl mít potíže, o smrti člena strany. K příkazu na jeho zatčení uvedl, že se nejednalo o poslance, jak uvedl 26. 4. 2013, ale o starostu, byl vydán zatykač, neví, kdo dal tento příkaz. Výrokem pak byla pokuta a vězení, právník mu slibuje, ale papír nikdy nedostal. Starosta již není ve funkci, ale má stále moc a žalobce se ho bojí. Lidé mají v zemi původu problémy i z generace na generaci. K dispozici je video na telefonu z města Lahore, jak policie střílí do demonstrujících. Ve spise se nachází překlad čl. 167 trestního řádu o vazbě. Dne 16. 11. 2016 byl opět žalobce seznámen s podklady – uvedl, že se snaží vyřídit synovi, žijícímu v Německu, doklady. Dále poukazoval na rozdíl mezi tím, co je o zemi a její právní úpravě psáno a mezi skutečností a realitou, té se nejvíc blíží zpráva a podklad Amnesty International, zvýraznil v podkladech pasáž o možnosti vydat člověka policii, která si s ním pak může dělat libovolně dlouho, co chce.

25. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
26. **Zákon o azylu** v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
27. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
 - a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
28. Krajský soud po projednání a přezkoumání věci přistoupil nejprve k vypořádání námitek procesního pochybení správního orgánu, které mělo spočívat v nerespektování plné moci k zastupování žalobce v průběhu správního řízení. Ve správním spisu je pod č. l. 313 založena plná moc, udělená žalobcem dne 21. 12. 2010 zástupci JUDr. A. P., a to k zastupování ve věci „Podání správní žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, které bylo vydáno dne 18. 11. 2010 pod čj. OAM-1-371/VL-10-LE18-2007“. Je nepochybné, že toto rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě dne 1.

3. 2012 pod čj. 61 Az 1/2011 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl následně zrušen NSS, Krajský soud v Ostravě vydal dne 23. 11. 2012 nový rozsudek, kterým žalobu zamítl v části neudělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 – 14 a rozhodnutí žalovaného zrušil v části, dotýkající se doplňkové ochrany. Posléze již žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 6. 12. 2013. Následoval další postup žalovaného i soudu, jak soud výše uvádí, rozhodným pak považuje soud doklad o provedeném pohovoru s žalobcem ze dne 15. 6. 2016, kdy měl již žalovaný evidentní pochybnosti o platnosti plné moci (viz výše) a pohovor zahájil dotazem na žalobce: „Ve správním spise je založena plná moc, kterou jste udělil JUDr. A. P. dne 21. 12. 2010 k zastupování ve věci podání správní žaloby proti rozhodnutí MV ČR čj. OAM-1-371/VL-10-LE18-2007. Jedná se o jedinou a výhradní plnou moc, kterou jste výše uvedenému právnímu zástupci od r. 2010 udělil?“. Žalobce uvedl: „Ano“. Dotaz žalovaného: „Je tedy možné konstatovat, že v současné době nejste zastoupen žádným právním zástupcem?“ Žalobce uvedl: „Ano, nejsem“. Protokol na čl. 516 – 518 je na každé straně opatřen krom dalších i vlastnoručním podpisem žadatele, u podpisů je poznámka – Souhlasím se str. (1,2,3) bez připomínek. Z uvedeného považuje soud za přehledné, že správní orgán se po delší době řízení ujistil, zda s ohledem na udělenou plnou moc zástupci pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2010 trvá i nadále jeho zastoupení na základě tohoto úkonu, a výsledkem tohoto dotazu přímo vůči žalobci bylo žalobcem sdělené, že tomu již tak není. Soud nemůže zodpovědět, z jakého důvodu byl zástupce žalobce kontaktován při jednání předloženou listinou o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci žalobce ze dne 10. 11. 2015, nicméně rozhodně nemůže považovat za hrubé procesní pochybení ze strany správního orgánu, pokud již nadále s JUDr. P. v dané věci nekomunikoval.
29. V dalším pak soud zkoumal, zda žalovaný v aktuálně přezkoumávaném rozhodnutí vyhověl soudy vyloženým argumentům pro zrušení a nové zhodnocení případného naplnění podmínek doplňkové ochrany v případě žalobce. Soud předně uvádí, že se podrobně seznámil s předchozími rozhodnutími žalovaného i soudů a nepovažuje za nutné podrobně popisovat jednotlivé pohovory, které v průběhu let ve správních řízeních proběhly. Tyto vyplývají z napadeného rozhodnutí, jak soud výše uvedl, ze str. 1 – 11.
30. Azyl nebyl žalobci udělen podle §§ 12 – 14 zákona o azylu, správní orgán konstatoval v tomto směru, že ve výpovědích žalobce došlo k tak závažným nesrovnalostem, že jím uvedený příběh působí značně nevěrohodně. Tyto nesrovnalosti žalovaný podrobně vypsál ve svém rozhodnutí ze dne 18. 11. 2010, kde uvedl, že žalobce jednak měnil v průběhu pohovorů svá tvrzení o časech svých problémů v zemi původu, o svých účastech na demonstracích i mnoha dalších skutkových okolnostech, posléze pak již nezbylo, než konstatovat, že žalobce již zcela ztratil orientaci ve vlastních výpovědích, které stále měnil a nebylo proto možné z nich sestavit hodnověrné tvrzení. Nejasnosti vyplývaly i z jeho tvrzení o opuštění země původu, členství a zejména funkci ve straně PML-N. Žalovaným uzavřený příběh nevěrohodnosti tvrzení pro naplnění podmínek ust. § 12, § 13 a § 14 nebyl předmětem přezkumu soudu v současné chvíli, nicméně soud považuje za potřebné konstatovat výše uvedené skutečnosti, neboť jsou nadále v souvislosti i s nutným zkoumáním správnosti neudělení doplňkové ochrany, o němž soud pojedná dále.
31. Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 5. 2015 odkázalo v oblasti doplňkové ochrany na své dřívější rozhodnutí ze dne 23. 11. 2012, kdy mj. soud dospěl k závěru, že celkový stav dodržování lidských práv v zemi původu žalobce je neutěšený, státní moc není způsobilá zajistit toto dodržování na celém území, je nutné, aby žalovaný zajistil další zprávy o situaci v zemi původu, zejména k vyloučení případné hrozby vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu soud citoval z podkladových zpráv, z nichž mj. vyplývala nedobrá situace v zemi, konkrétně ve vztahu k novinářům, a připomněl i skutečnost, že žalobce pochází z oblasti Paňdžábu. Na odůvodnění žalovaného pak kladl zejména požadavek přesvědčivosti.

32. Jak soud výše uvedl, byl s žalobcem následně proveden pohovor dne 15. 6. 2016, do spisu byl doložen článek o vyšetřovací vazbě v anglickém jazyce, který byl přeložen do češtiny, rodný list syna, Informace MZV ČR ze dne 6. 10. 2016, obsahující odpovědi na vznesené dotazy ZÚ v Islámábádu, mj. i k problému, k němuž byl vyslechnut majitel novin Rozman Sahafat, Zpráva EASO o zemi původu – Pákistán – srpen 2015, podklad Pákistán – International Center for Not-for-Profit Law ze dne 25. 1. 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 – Pákistán – 27. ledna 2016, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015 – Pákistán – MZV Spojených států amerických – 13. dubna 2016, Freedom House – Pákistán – Svoboda ve světě – 25. července 2016, Pákistán – Zákon č. XLV z r. 1860 – trestní zákoník – VIII. Porušování veřejného klidu, Pákistán – Nařízení XXXI z 2. prosince 1960 – Paňdžábské nařízení o udržování veřejného pořádku, 1960.
33. Dne 16. 11. 2016 byl žalobce seznámen s výše uvedenými novými podklady žalovaného, uvedl ke zprávě EASO, že informace jsou z r. 2014, nyní je 2016, minulý rok byly dva nebo více letů navrátilců do Pákistánu deportovány zpět. Od r. 2010 se žadatel snaží získat doklady pro svého syna, který žije v Německu, myslí si, že proto, že on je žadatel o azyl v ČR, nechce pákistánská ambasáda vydat synovi pas. Pokouší se o to asi 4 roky, naposledy tam byl úředník, který slíbil, že až bude více zaběhnutý, tak se na to podívá, to bylo asi před 2 roky. Jeho matka je občanka Kazachstánu, žije s ním v Německu, kde mají platná víza, syn tam má povolení k pobytu, ale nemůže cestovat. Žalobce již dva roky syna neviděl, s jeho matkou již není v kontaktu. K dalším informacím žalobce uvedl, že k informaci MZV ČR by si měl ten, kdo to psal, otevřít videa na YouTube, kde je vidět, jak je do demonstrantů házen slzný plyn a jsou proti nim používány plastikové náboje. V Lahore bylo před 2 lety zastřeleno 14 lidí. K informaci Paňdžábské nařízení žalobce uvedl, že on byl odsouzen podle zákona z r. 1973. K informaci Zákon č. XLV uvedl, že to se píše v knihách, ale on chce ukázat, že realita je úplně jiná, policie falešně obviňuje a jak chcete dokázat, že jste zbraň neměl. K informaci Freedom House žalobce sdělil, že bylo v Květě zabito 150 policistů, 45 lidí bylo zavražděno teroristy a přitom ve zprávě se tvrdí, že v Pákistánu je situace normální. K podkladu MZV USA pak žalobce uvedl, že mezitím byl zabit jeden významný novinář, Babur Wali Khan a s ním i vyšetřovatel, kauza byla politicky motivována. Politické strany mají velkou moc a nikdo s tím nemůže nic udělat. Ministerský předseda Nawáz Šarif byl jmenovaný v kauze Panama leaks, týkající se vyvádění peněz ze země, zatímco v Anglii ministerský předseda rezignoval, pákistánský zůstává navzdory důkazům ve funkci. Ke zprávě Amnesty International žalobce sdělil, že ve městě Karachi byla továrna, ve které bylo 240 lidí, jistá politická strana do ní chtěla dát nelegální peníze, když to lidé z továrny odmítli, byla továrna podpálena a všichni tam zahynuli, kde v té době byly bezpečnostní složky. K dotazu žalovaného, proč si žalobce myslí, že syn nemůže kvůli němu dostat doklady, žalobce uvedl, že předkládal žádost o vydání pasu synovi, sám ukázal doklad žadatele o azyl a řekli mu, že pro něho nemohou nic udělat. Nejvíce se z podkladů blíží realitě zpráva Amnesty International. K předložené písemnosti žalobce uvedl, že zvýraznil text, z něhož plyne, že policie po zadržení předvede zadrženého před soud, vyžádá si od něj tzv. právo k držení obviněného ve vazbě a pak si s ním policie může dělat, co chce, i ho mučit, on se pak přizná ke všemu a vazba může trvat 1 – 15 dní.
34. Po projednání a přezkoumání věci předně soud konstatuje, že z výše uvedených skutečností je zcela patrné, že žalovaný si opatřil mnohé nové aktuální podklady pro hodnocení situace v Pákistánu, námitka o tom, že tak neučinil, nemůže obstát. V uvedeném směru je pak soud přesvědčen, že tyto podklady vyhoví i náročnému požadavku na relevantnost, důvěryhodnost a vyváženost, aktuálnost a různorodost, transparentnost a dohledatelnost, kterou na podkladové materiály a zprávy klade dosavadní judikatura (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 105/2008 ze dne 4. 2. 2009). Žalovaný na námitky žalobce o shromážděných podkladech reagoval i na str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí, s jeho závěry tam učiněnými

se soud prakticky shoduje. Ani soud nemá poznatky o tom, že by např. MZV USA, Amnesty International, organizace Human Rights Watch či další měly mít zájem ve svých výročních zprávách o situaci v jednotlivých zemích světa jakkoliv tuto přikrašlovat, neboť, jak žalovaný vcelku logicky uvádí, by takový záměr byl v přímém rozporu s jejich cíli. V uvedené části rozhodnutí žalovaný pak rovněž vyčerpávajícím způsobem reagoval na připomínky žalobce, uvedené při jeho seznamování se s podklady, tak, jak zaznamenal soud v bodě 32.

35. Podklady, které žalovanému předložil sám žalobce, pak správní orgán zhodnotil na str. 12 svého rozhodnutí ze dne 22. 11. 2016.
36. Krajský soud rozhodně nespornuje, že v Pákistánu i aktuálně panuje vcelku složitá bezpečnostní situace, kterou ale popisují kromě žalobcem předložených podkladů, které soud převzal a provedl, i veškeré podklady, zabezpečené správním orgánem. V zemi ukončilo platnost moratorium na trest smrti, země zcela zřejmě reagovala na teroristické akce, zejména pak v materiálech popsané napadení školy Talibanem. Podklad Amnesty International popisuje, že popraveni byli odsouzení za vraždy, znásilnění, pokus o vraždu, únos a trestné činy terorismu. Pákistánská armáda pokračovala v uplynulých obdobích ve vojenských operacích, zahájených v r. 2014, a to proti nestátním ozbrojeným skupinám, zejména v oblasti Severního Vazíristánu. Podklady popisují problémy novinářů, kteří praktikují z obavy z odplaty jak státních bezpečnostních sil, tak i militantních skupin, autocenzuru. Taliban a další ozbrojené skupiny ohrožují novináře a aktivisty kvůli jejich práci. Soud však po přezkoumání věci konstatuje, že všechny tyto negativní jevy, které souvisí s vývojem situace v zemi původu žalobce, žalovaný aplikoval prostřednictvím § 14a zákona o azylu na situaci žalobce pro případ jeho návratu do Pákistánu a neshledal azylově relevantní důvod, pro který by měl vyslovit nemožnost jeho aktuálního návratu. Žalovaný na str. 13 – 16 popsal, že zabezpečil informace o právních předpisech země původu, které se vztahují na žalobcem tvrzené odsouzení, zdůraznil, že žalobce vždy dával své problémy do souvislosti s politickou situací a propojeností vládnoucí politické síly s policií, s tím, že policie v Pákistánu koná na popud vládnoucí politické strany. K tomu pak správní orgán připomněl, že strana, jejímž má být žalobce členem, je od r. 2013 v Pákistánu vládní stranou s největším počtem poslanců v Národním shromáždění a vyjádřil se i k průběhu a účasti voleb. Považuje pak za vyloučené, aby za aktuální politické situace měl žalobce jakékoliv závažnější problémy, jistě pak ne uložení či vykonání trestu smrti, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Ani soud neshledal jediný logický moment, z něhož by měl usoudit na podobné vážné hrozby pro žalobce, a to v případě jím tvrzených skutečností po celé období azylového řízení. Žalovaný se pak podrobně vypořádal i se skutečností žalobcovy profese, když zjistil stanovisko majitele novin, v nichž měl žalobce před odchodem z vlasti pracovat, který sdělil, že by o jakémkoliv ohrožení svého zaměstnance (příspěvatele) věděl, žádné takové poznatky však od r. 2003 nemá. Důležitým argumentem soud shledává i závěr správního orgánu, uvedený v tomto smyslu na str. 15 rozhodnutí ve věci, kdy poukazuje na to, že žalobce měl mít problémy ohledně článku, o němž ani neví, zda vyšel a který měl směřovat proti tehdy vládnoucí straně a starostovi. Pokud pak minimálně od r. 2007 nepublikoval žádné články a ani neví, zda noviny, v nichž měl působit, ještě fungují, soud neshledává důvod, pro který by měla žalobci hrozit azylově relevantní vážná újma. Žalobcovo odsouzení v nepřítomnosti soud považuje za dostatečně vypořádané odůvodněním žalovaného na str. 14 žalobou napadeného rozhodnutí. Za nepodložené pak soud považuje, ve shodě s žalovaným, i žalobcem uváděné obavy z osoby bývalého starosty města Jhelum, i touto obavou žalobce se žalovaný vážně zabýval na str. 15.
37. Jak soud výše konstatuje, zejména pak ze zdůrazněné situace žalobcem, v zemi původu panuje situace nejednoduchá, vládní orgány se evidentně snaží o nastolení vyšší bezpečnosti a potlačení nevládních ozbrojených a teroristických skupin, a to i za cenu určitého okleštění evropsky vnímaných institutů demokracie. K žalobcem předloženým materiálům v průběhu soudního řízení však považuje soud za nutné dodat, že i jím předložené podklady ne všechny splňují

základní předpoklad aktuálnosti situace, když jeden podklad hovoří o situaci z r. 2007, další z r. 2015 a zcela aktuální zprávy jsou pouze dvě. Ty pojednávají o problematice situaci médií před volbami (červenec 2018), kdy dochází k případům zastrahování kritiků armády a vládních sil. Tato situace se však, dle přesvědčení soudu, již aktuálně, žalobce samotného z důvodů, uvedených výše, bezprostředně netýká a není důvod předpokládat jakoukoliv formu vážné újmy, která by mu z důvodu jeho příslušnosti k politické vládní straně měla hrozit.

38. Krajský soud neshledal po přezkoumání věci ani porušení mezinárodních závazků České republiky, pokud se týká namítaného nerespektování soukromého a rodinného života. Žalobce neuvedl, že by v České republice pobývala nějaká blízká osoba ve smyslu ust. § 13 či 14b) zákona o azylu, s manželkou, která pobývá se synem v Německu, již, jak sám uvedl, není v kontaktu. Žádná konkrétní okolnost tedy vycestování žalobce ve smyslu vážného narušení soukromého a rodinného života nebrání. Soud pak doplňuje, že žalovaný se seriózně zabýval na str. 16 svého rozhodnutí i rozbořením situace v zemi původu žalobce co do případného ohrožení azylově relevantním ozbrojeným konfliktem, i situací navrátilivších se neúspěšných žadatelů o azyl do Pákistánu a ani v tomto směru neshledal hrozby vážné újmy. Soud pak doplňuje, že s argumentací správního orgánu v tomto směru vcelku souhlasí. Podmínky ust. § 14b) zákona o azylu, jak výše uvedeny, žalobce nesplňuje.
39. Krajský soud je přesvědčen, že v aktuálně přezkoumávaném správním řízení se žalovaný správní orgán vypořádal s neexistencí azylově relevantních důvodů pro udělení doplňkové ochrany dostatečně a přehledně, dostál nárokům, které byly důvodem pro dřívější zrušení jeho rozhodnutí v tomto smyslu, a soud neshledal žádné vážnější pochybení, pro které by měl zvažovat postup dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Protože považuje žalobu za nedůvodnou, postupoval naopak v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

V. Náklady řízení

40. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje zněním ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy nárok na náhradu nákladů řízení plyne z úspěšnosti účastníků v řízení. V daném případě byl úspěšným účastníkem žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů řízení neúčtoval, proto soud rozhodl tak, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znova poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Hradec Králové 15. říjen 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně